

Terezie Plachá (rozená Volkmannová)

Narozena 10. ledna 1935 v Šabině č. p. 9

Terezie Plachá, rozená Volkmannová, se narodila 10. ledna 1935 v západočeské obci Šabina, v německé komunitě. Jejími rodiči byli Tereza a Franz Volkmannovi. Vyrůstala v domě č. p. 9 spolu s mladšími sourozenci – dvojčaty. Její dětství však záhy ovlivnila válka a rodinná tragédie. Otec odešel v roce 1940 na vojnu a o rok později, když jí bylo šest let, zemřela maminka. Malá Terezie se poté přestěhovala k babičce Elizabeth Volkmannové, zatímco sourozenci byli umístěni ke známým – rodina tak byla rozdělená. Terezie chodila do české školky společně s českými i německými dětmi a až do konce války a nařízenému odsunu Němců z pohraničí nevěděla o rozdílech mezi Čechy a Němci.

V letech 1942 až 1949 žila mimo Šabinu, do konce války v Habartově u Sokolova a od roku 1946 také ve vnitrozemí, v okrese Jihlava, kde její otec a prarodiče pracovali jako sloužící u sedláků, ke kterým byli přiděleni jako pomocná síla kvůli svému německému původu. Zde se Terezie snažila přizpůsobit novému prostředí a naučila se česky.

Mezi desátým a jedenáctým rokem života zažila dramatickou událost: spolu s dalšími lidmi byla naložena do dobytčího vagónu v rámci transportu, který směřoval na Sibiř. Oficiálně měl transport směřovat jako druhá vlna odsunu Němců do Německa, ale de facto se vlak pohyboval pouze v noci a jeho cílovou stanicí měl být ruský pracovní tábor na Sibiři. Transport byl naštěstí v Praze zastaven díky zásahu Švýcarského červeného kříže. Tento okamžik jí zůstal navždy v paměti jako něco, co ji mohlo připravit o život. Babička s dědou poté byli odvezeni transportem do Německa a usadili se u Frankfurtu nad Mohanem. Otec Terezie už do odsunu nešel, protože byl nucen zůstat v Čechách jako nutná pracovní síla v uhelných dolech na Sokolovsku. Terezie se tak s otcem vrátila opět do rodné vesnice.

Zde začala žít v nových podmínkách nový život. Dne 17. října 1953 se provdala za pana Plachého, narozeného 28. října 1930, který od dětství žil v nádražním domku. Po svatbě se společně nastěhovali do domu č. p. 99 v Šabině.

Terezie Plachá pracovala i v dole Sokolovská uhelná – Důl Přátelství, podobně, jako její otec, který v roce 1964 emigroval do Německa. Terezie se svým mužem zůstala ve své rodné vsi a přispěla k obnově života místní komunity ve válkou zničeném regionu. Její životní příběh je svědectvím o odvaze, síle a schopnosti překonávat těžké zkoušky osudu, je to svědectví o rodinné sounáležitosti, toleranci ale také o nespravedlnostech nacionalismu a odsuzování lidí podle příslušnosti k národnostní skupině bez ohledu na osobnost člověka, svědectvím o mírumilovném soužití a zároveň o nesmyslnosti konfliktu mezi Čechy a Němci nejen v Sudetském pohraničí. I přes bolestné zážitky z války a odloučení si dokázala vytvořit nový domov a zůstat věrná svému kraji.